

Het spreken in tongen ¹

Een bijzondere vorm van het gebed is het spreken in tongen. Uit wat Paulus in 1 Cor. 14 over het spreken in tongen zegt blijkt onmiskenbaar, dat het daarbij inderdaad om een vorm van gebed gaat. In 1 Cor. 14 : 2 zegt Paulus: "Want wie in een tong spreekt, spreekt niet tot mensen, maar tot God....." Aan deze woorden kan niets anders ontleend worden dan dat we in het spreken in tongen niet te doen hebben met een vorm van verkondiging, gericht op mensen, maar met een vorm van gebed, gericht op God. In heel 1 Cor. 14 stelt Paulus het spreken in tongen tegenover de profetie. Een van de verschillen tussen beide gaven van de Geest is, dat de profetie in onderscheid van het spreken in tongen wèl op de mensen gericht is: "Maar wie profeteert, spreekt voor de mensen stichtend, vermanend en bemoedigend" (1 Cor. 14 : 3).

In het vervolg van 1 Cor. 14 brengt Paulus het spreken in tongen nader in verband met dankzegging en lofprijzing. Hij zegt: "Want indien ik bid in een tong, bidt mijn geest wel, maar mijn verstand blijft onvruchtbaar. Hoe staat het dan? Ik zal bidden met mijn geest, maar ook bidden met mijn verstand; ik zal lofzingen met mijn geest, maar ook lofzingen met mijn verstand. Want anders, indien gij een zegen uitspreekt met uw geest, hoe zal iemand die als toehoorder aanwezig is op uw dankzegging zijn amen spreken? Hij weet immers niet wat gij zegt. Want gij dankt wel goed, doch de ander wordt er niet door gesticht" (1 Cor. 14 : 14-17). Paulus omschrijft dus in deze verzen het spreken in tongen met de uitdrukkingen "bidden", "lofzingen", "een zegen uitspreken", "dankzegging", "danken". Al deze uitdrukkingen wijzen in de richting van het gebed. Het "uitspreken van een zegen" wordt stellig bedoeld in de zin van het "dankzeggend zegenen". Het wordt door Paulus ook geïdentificeerd met de dankzegging. Ook wanneer men bij het "lofzingen" aan een werkelijk zingen wil denken, zal men - zoals blijkt uit het verband waarin het woord gebruikt wordt - toch moeten denken aan een gezongen dankzegging. Iemand kan op het spreken in tongen van een ander - als hij althans weet wat er gezegd is - zijn "amen" spreken. Het "amen" van het gebed besluit dus het spreken in tongen. We kunnen op grond van wat Paulus zegt in 1 Cor. 14 maar tot één conclusie komen: "Tongentaal is gebedstaal" (A. G. Kornet).

Men zou een ogenblik kunnen menen, dat aan Hand. 2 een andere conclusie te ontleenen is. Lucas beschrijft ons, hoe allen die in de pinksterzaal samen waren bij de uitstorting van de Heilige Geest met andere tongen begonnen te spreken, zoals de Geest het hun gaf uit te spreken (Hand. 2 : 4). Het verrassende was, dat ieder die hen hoorde hen in de eigen taal hoorde spreken (Hand. 2 : 6). Het schijnt, dat hier het "spreken met andere tongen" toch wel een functie heeft in de verkondiging. Waarschijnlijk is dat evenwel toch niet het geval. Van een verkondiging was eerst sprake, toen Petrus opstond om te verklaren wat de uitstorting van de Heilige Geest betekende (Hand. 2 : 14-40). Daarbij sprak Petrus niet met andere tongen, maar in - voor alle aanwezigen te verstane - Aramese woorden. Het spreken met andere tongen ging dus aan de verkondi-

ging vooraf. We kunnen wanneer dit voor ogen gehouden wordt - daarin moeilijk iets anders zien dan een aanbeddend roemen van de grote daden Gods. Ook in Hand. 2 hebben we dus met gebedstaal te doen!

Het verschil tussen wat ons in Hand. 2 beschreven wordt en wat Paulus in 1 Cor. 14 zegt is, dat het spreken met andere tongen bij de uitstorting van de Heilige Geest direct door alle aanwezigen verstaan en begrepen werd, terwijl Paulus in 1 Cor. 14 zegt, dat bij het spreken in tongen uitleg gegeven moet worden. Bovendien was het spreken met andere tongen waarover we lezen in Hand. 2 een spreken van andere bestaande talen, terwijl wat Paulus in 1 Cor. 14 zegt over het spreken in tongen een spreken van andere bestaande talen niet uitsluit, maar toch bepaald niet allereerst aan een spreken van andere bestaande talen doet denken. Paulus zegt, dat het spreken in tongen op buitenstaanders de indruk maakt van het spreken van "wartaal" (1 Cor. 14 : 23). Dat wijst veel meer in de richting van het spreken van bepaalde klanken, ingegeven door de Heilige Geest zonder binding aan een bestaande - of eens in het verleden gesproken - taal. Het valt ook op, dat de uitdrukking spreken "met andere tongen" slechts in Hand. 2 gebruikt wordt. Overal elders in het boek Handelingen (vgl. Hand. 10 : 46; 19 : 6), alsook in 1 Cor. 12 en 14 ontbreekt het woord "andere". Daar vinden we de uitdrukking "spreken in tongen" of "spreken in een tong". Mogelijk was dus het "spreken met andere tongen" een uniek spreken dat als teken behoorde bij het unieke heilsfeit van de uitstorting van de Heilige Geest.

Uit 1 Cor. 14 blijkt verder, dat bij het spreken in tongen het verstand geen scheppende functie heeft. Paulus stelt het spreken in tongen tegenover het bidden met het verstand en zegt, dat bij het spreken in tongen het verstand "onvruchtbaar" blijft (1 Cor. 14 : 14). Bij het bidden met het verstand worden de woorden van het gebed bewust gekozen. Bij het spreken in tongen is dat anders. De woorden van het gebed worden dan niet door de bidder gekozen, maar door de Geest de bidder ingegeven. Door de Geest spreekt zo iemand geheimenissen, zegt Paulus (1 Cor. 14 : 2).

Dit betekent aan de andere kant niet, dat het verstand van iemand die in tongen spreekt geheel uitgeschakeld zou zijn. Het verstand heeft geen scheppende functie, maar blijkt toch wel op een bepaalde wijze bij het spreken in tongen te functioneren. Het spreken in tongen is niet iets dat zo maar over iemand komt, terwijl hij volkomen passief en willoos is. In 1 Cor. 14 : 39 vermaant Paulus: "..... belemmert het spreken in tongen niet". Iemand kan zich dus tegen het spreken in tongen verzetten. Hij kan zich er ook voor openstellen. Hierbij is iemands verstand stellig direct betrokken. Paulus zegt ook: "Ik zal bidden met mijn geest.....; ik zal lofzingen met mijn geest....." (1 Cor. 14 : 15). Deze woorden "ik zal" kunnen niet gesproken worden door iemand die zich een willoos werktuig van de Geest weet. Dit zijn de woorden van iemand die zich als een gewillig werktuig in de handen van de Geest geeft. Wanneer er niemand is die het spreken in tongen kan uitleggen, moet degenen die in tongen spreekt in de gemeente zwijgen en "tot zichzelf en tot God spreken" (1 Cor. 14 : 28). Het is dus niet zo, dat iemand die de gave van het spreken in tongen bezit nu ook beslist in tongen moet spreken.

¹ Overgenomen uit: "Het gebed volgens het Nieuwe Testament" van Dr. J.P. Versteeg (blz. 50 t/m 61)

Onder bepaalde omstandigheden kan er bewust van worden afgezien.

Als we het spreken in tongen in het verlengde van de dankzegging en de lofprijzing mogen zien, mogen we het ons zo voorstellen, dat de Geest aan wie Hij wil (1 Cor. 12 : 11) de gave van het spreken in tongen schenkt, wanneer menselijke woorden tekort schieten om God te danken en te loven. "Ik denk dat veel gelovigen een dergelijke ervaring hebben meegemaakt. Hoe menig kind Gods was niet zozeer overstelpt door dankbaarheid, vreugde, vrede, liefde, dat hij heel goed voelde dat menselijke woorden hier tekort schoten. Hoe menige vrome heeft niet de liefde Gods zo over en in zich gevoeld, dat hij wel in een hemelse taal zingen wilde van de goedertierenheden Gods. In zo'n geval staat men op de drempel van het bidden in tongen. De Geest Gods werkt dan als een stroom van levend water, die vanuit ons binnenste vloeit, al maar door vloeit, maar die dikwijls tegen een dam aanwast; een dam van onwetendheid, van vooroordeel, van angst en van allerlei remmingen. Bij het bidden in tongen is het alsof de stroom van de Geest zich een uitweg zoekt. De stroom van de Geest is dan zo wijd, zo groot, zo diep en zo krachtig, dat deze stroom niet langer kan blijven binnen de bedding van de gewone menselijke taal en begrippen. De Geest breekt dan door in de ziel" (H. J. Hegger). Paulus staat duidelijk positief tegenover het spreken in tongen als gave van de Geest. Van de Corinthiërs zegt hij, dat hij wel wilde, dat ze allen in tongen spraken (1 Cor. 14 : 5). Van zichzelf verklaart hij : "Ik dank God, dat ik meer dan gij allen in tongen spreek" (1 Cor. 14 : 18). Bij een negatieve instelling van Paulus tegenover het spreken in tongen zou zijn vermaning in 1 Cor. 14 ondenkbaar zijn: "..... belemmert het spreken in tongen niet" (1 Cor. 14 : 39). Toch is hiermee niet alles gezegd. Het is immers ook niet onduidelijk, dat Paulus de grootste reserve kent tegen het gebruik van deze gave in de samenkomsten van de gemeente. Aan 1 Cor. 14 : 27 is te ontleen, dat het spreken in tongen in de samenkomsten van de gemeente van Corinthe een bijzonder grote plaats innam. Paulus zegt hier, dat als in de samenkomsten van de gemeente in tongen gesproken wordt, dat door twee of hooguit drie mensen gedaan mag worden. Deze vermaning heeft alleen zin, wanneer in de gemeente van Corinthe door veel meer dan door twee of drie mensen in tongen gesproken werd. Tegen hen die de gave van de tongentaal bezaten werd in de gemeente van Corinthe ook hoog opgezien. Het kan niet toevallig zijn, dat Paulus in 1 Cor. 13 bij alle dingen waarvan hij zegt, dat ze zonder de liefde geen betekenis hebben het eerst het spreken in tongen noemt. Als Paulus in 1 Cor. 13 : 1 het spreken "met de tongen der mensen en der engelen" naar voren brengt, heeft hij daarbij stellig het oog op het spreken in tongen. Een belangrijke indicatie in dit opzicht wordt ook in 1 Cor. 14 gegeven, wanneer Paulus nadrukkelijk laat uitkomen, dat de betekenis van het profeteren groter is dan die van het spreken in tongen. Als Paulus zegt: "Ik wilde wel, dat gij allen in tongen spraakt", voegt hij daaraan toe: "..... maar liever nog, dat gij profeteert" (1 Cor. 14 : 5). In ditzelfde vers zegt Paulus ook, dat - tenzij er uitleg is - wie profeteert meer is dan wie in tongen spreekt. Aan de vermaning, dat het spreken in tongen niet belemmerd mag worden laat Paulus de

vermaning voorafgaan om naar het profeteren te streven (1 Cor. 14 : 39). Het positieve woord "streven naar" dat in verband met het profeteren gebruikt wordt is veel sterker dan het negatieve "niet belemmeren" dat betrekking heeft op het spreken in tongen. Dat Paulus zo nadrukkelijk opkomt voor de prioriteit van de profetie boven de tongentaal is weer alleen zinvol in een situatie waarin deze prioriteit niet werd gezien. Kennelijk was voor de Corinthiërs het accent op de profetie nodig. Dat kan slechts één reden hebben: De Corinthiërs zagen het spreken in tongen als zo belangrijk, dat deze gave ook het profeteren in de schaduw stelde.

Met dit zo sterk op de voorgrond plaatsen van het spreken in tongen in de gemeente van Corinthe hing samen, dat die leden van de gemeente die deze gave niet bezaten niet voor "vol" werden aangezien. Zij kenden ook minderwaardigheidsgevoelens ten opzichte van hen die deze gave wel bezaten. Dat blijkt heel duidelijk uit het beeld van het éne lichaam met de vele leden dat Paulus gebruikt in 1 Cor. 12 : 12-27. De verschillende leden van het lichaam mogen elkaar niet minachten, omdat zij niet hetzelfde bezitten. Dat gebeurde dus kennelijk in Corinthe. Zij die niet hetzelfde bezaten als anderen werden daarom geminacht. Gezien het expliciet naar voren halen van het spreken in tongen door Paulus zal bij dit "gemis" waardoor sommigen in de gemeente van Corinthe geminacht werden wel primair gedacht moeten worden aan het gemis van de gave van de tongentaal. Geen wonder dat zij die deze gave misten daar dan ook tot iedere prijs d.w.z. ten koste van de liefde - naar streefden. In 1 Cor. 14 : 12 spreekt Paulus in het algemeen over het streven naar "geestelijke gaven". In het verband waarin deze uitdrukking staat moet Paulus evenwel daarbij toch in het bijzonder aan het streven naar de gave van het spreken in tongen denken.

Tegen dit hele klimaat waarin in de gemeente van Corinthe het spreken in tongen terecht gekomen was verzet Paulus zich fel. De een mag in de gemeente niet op de ander neerzien, omdat niet allen dezelfde gave van de Geest ontvangen hebben. De Geest deelt aan ieder in de gemeente zijn gaven uit gelijk Hij wil (1 Cor. 12 : 11). "Want de een wordt door de Geest gegeven met wijsheid te spreken en de ander met kennis te spreken krachtens dezelfde Geest; de een geloof door dezelfde Geest en de ander gaven van genezingen door die ene Geest; de een werking van krachten, de ander profetie; de een het onderscheiden van geesten en de ander allerlei tongen en weer een ander vertolking van tongen" (1 Cor. 12 : 8-10). Daar komt Paulus in het slot van het hoofdstuk opnieuw op terug. "En God heeft sommigen aangesteld in de gemeente, ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, verder krachten, daarna gaven van genezing, bekwaamheid om te helpen, om te besturen en verscheidenheid van tongen. Zijn zij soms allen apostelen? Allen profeten? Allen leraars? Allen krachten? Hebben soms allen gaven van genezing? Spreken soms allen in tongen? Vertolken zij soms allen?" (1 Cor. 12 : 28-30).

Het mag ons opvallen, dat in deze beide opsommingen van de gaven van de Geest, zoals Paulus die geeft in 1 Cor. 12 de gave van het spreken in tongen en de daarmee verbonden gave van de vertolking van tongen

het laatst genoemd worden. Met name uit 1 Cor. 12 : 28-30 is duidelijk, dat Paulus in zijn opsomming ook een zekere rangorde aangeeft. Het spreken in tongen dat - zoals we zagen - bij de Corinthiërs bovenaan stond wordt door Paulus op de onderste plaats gezet. Paulus ontkent niet, dat het spreken in tongen een gave van de Geest is. Er zijn evenwel nog veel meer gaven van de Geest. Hierbij staat de gave van het spreken in tongen niet voorop, maar komt achteraan.

Met de verscheidenheid van zijn gaven bedoelt de Heilige Geest het welzijn van de hele gemeente (vgl. 1 Cor. 12 :7). Juist door deze verscheidenheid is ieder in de gemeente op een ander aangewezen. Wie slechts naar één bepaalde gave streeft staat de Heilige Geest in de weg. De Heilige Geest weet wat Hij aan een ieder in de gemeente moet geven. Wie uit waarachtige liefde niet de eigen grootheid, maar het welzijn van de gemeente zoekt, zal ook niet streven naar één bepaalde gave die hijzelf graag wil bezitten. Hij zal streven naar die gave waarmee hij voor allen het meest dienstbaar kan zijn. Dat is dus de eerste beperking die Paulus ten aanzien van het spreken in tongen aanbrengt: Het spreken in tongen is een gave van de Geest die de Geest schenkt aan wie Hij wil.

Een tweede beperking die Paulus aanbrengt heeft betrekking op het gebruik van het spreken in tongen in de samenkomsten van de gemeente. Wanneer het spreken in tongen niet gepaard gaat met een vertolking die uitleg van het gesprokene geeft, mag het in de samenkomsten van de gemeente zonder meer niet plaatsvinden. Categorisch zegt Paulus: "Is er..... geen uitlegger, dan moet men zwijgen in de gemeente, maar tot zichzelf en tot God spreken" (1 Cor. 14 :28).

Paulus stelt dit zo, omdat het spreken in tongen zonder uitlegging het welzijn van de gemeente niet dient. "..... indien gij met uw tong geen verstaanbare volzin spreekt, hoe zal men het gesprokene begrijpen? Gij zoudt immers in de lucht spreken? Er zijn wie weet hoe vele soorten van klanken in de wereld en niets is zonder zijn eigen klank. Indien ik nu de betekenis van een klank niet ken, zal ik voor iemand die spreekt een vreemde zijn en de spreker zal voor mij een vreemde zijn" (1 Cor. 14 : 9-11). Juist in dit opzicht is er een prioriteit van het profeteren boven het spreken in tongen. De profetie is wel - anders dan de tongentaal - direct te verstaan en daarom dienstbaar aan het welzijn van de gemeente. "En nu, broeders, als ik tot u kom en spreek in tongen, wat nut zal ik u brengen, als ik mij niet tot u richt, of met een openbaring, of met kennis, of met profetie, of met onderricht?" zo vraagt Paulus (1 Cor. 14 : 6).

Mag het spreken in tongen zonder een uitlegging in de samenkomsten van de gemeente niet voorkomen, ook wanneer het spreken in tongen met een uitlegging gepaard gaat moet het beperkt blijven. We zagen reeds, dat de Corinthiërs op dit punt geen beperkingen kenden en dat Paulus tegenover hen stelt, dat slechts door twee of ten hoogste door drie leden van de gemeente - ieder op zijn beurt - in tongen gesproken mag worden (1 Cor. 14 : 27).

De reden waarom Paulus het spreken in tongen in de samenkomsten van de gemeente wil terugdringen is niet onduidelijk. Het karakter van het spreken in tongen

- als een spreken van geheimenissen door de Geest (1 Cor. 14 : 2) - past eigenlijk niet bij het karakter van de samenkomsten van de gemeente. Paulus kan zeggen: "Ik dank God, dat ik meer dan gij allen in tongen spreek". Daar voegt hij evenwel aan toe: "..... maar in de gemeente wil ik liever vijf woorden met mijn verstand spreken om ook anderen te onderwijzen dan duizenden woorden in een tong" (1 Cor. 14 : 19). Paulus zegt hier niet in het algemeen, dat hij liever vijf woorden met zijn verstand spreekt dan duizenden in een tong. Als hij dat in het algemeen zou zeggen, zou zijn voorafgaande positieve uitspraak omtrent het spreken in tongen onbegrijpelijk zijn. Hij zegt dat met betrekking tot het spreken in tongen "in de gemeente". In de samenkomsten van de gemeente past - zeker zonder uitlegging - het spreken in tongen eigenlijk niet. In de samenkomsten van de gemeente zijn vijf woorden met het verstand gesproken meer op hun plaats dan duizenden in een tong.

Al Paulus' woorden over het spreken in tongen kunnen maar tot één conclusie leiden: De eigenlijke plaats voor het spreken in tongen is niet in de samenkomsten van de gemeente, maar in het persoonlijk gebedsleven van de gelovigen, in de "binnenkamer". Uitdrukkelijk zegt Paulus ook: "Wie in een tong spreekt, sticht zichzelf" (1 Cor. 14 :4). Daar mag het spreken in tongen toe dienen: tot de persoonlijke opbouw in de liefde. Juist deze gerichtheid op de persoonlijke opbouw verwijst het spreken in tongen primair naar de binnenkamer. "Dat Paulus in 1 Cor. 12 de tongentaal achterop stelt..... komt omdat ze in de gemeente-vergadering van minder belang is. Maar voor de binnenkamer, voor het zich aldaar biddend en lovend opbouwen in de liefde, is zij van hoge waarde" (K. J. Kraan). Paulus beperkt dus het spreken in tongen in de samenkomsten van de gemeente tot een spreken dat gepaard gaat met een uitlegging waarbij twee, ten hoogste drie leden van de gemeente in tongen mogen spreken, terwijl de hele wijze waarop Paulus over deze zaak spreekt duidelijk maakt, dat de gave van het spreken in tongen meer een gave is voor de binnenkamer dan voor de samenkomsten van de gemeente.

Wanneer deze beperkingen die Paulus aanbrengt voor ogen gehouden worden, is er geen reden om te stellen, dat het spreken in tongen een gave was die alleen maar gold voor de tijd van het Nieuwe Testament. Voor ons gebedsleven vandaag zou dan alles wat Paulus op dit punt zegt geen werkelijke betekenis meer hebben. Het belang van zijn woorden zou dan slechts een historisch belang zijn. Er is evenwel in het Nieuwe Testament zelf geen enkele aanwijzing in deze richting. Soms ziet men een aanwijzing in het feit, dat Paulus het spreken in tongen alleen maar aan de orde stelt in de eerste brief aan de Corinthiërs. Men concludeert hieruit, dat het spreken in tongen een locale zaak was - beperkt tot de gemeente van Corinthe - en als zodanig bestemd om in het geheel van de kerk te verdwijnen. Nu is het op zichzelf al een gevaarlijk iets om uit het ontbreken van een zaak in een bepaalde door Paulus geschreven brief te concluderen, dat die zaak niet gevonden werd in de gemeente waaraan Paulus schreef. Alle brieven van Paulus hadden een concrete aanleiding. Op die zaken die de aanleiding tot het schrijven van de brief gaven, wordt door Paulus ingegaan. In

geen enkele brief wordt door hem alles ter sprake gebracht wat in een bepaalde gemeente aan de orde was. Dat zou ook niet mogelijk zijn! Daarom wordt in 1 Cor. ook uitvoerig over het spreken in tongen gehandeld. Paulus had voor de gemeente van Corinthe op dit punt een concrete aanleiding om te schrijven. Er was immers in de gemeente van Corinthe een verkeerd, liefdeloos gebruik van de gave van het spreken in tongen waartegen Paulus moest waarschuwen. Wanneer het spreken in tongen in Corinthe niet tot moeilijkheden geleid had, had hij er in 1 Cor. evenmin over hoeven te schrijven. Dat in andere brieven van Paulus over de tongentaal gezwegen wordt, hoeft allerminst te betekenen, dat de tongentaal in die gemeenten onbekend was. Het is het meest waarschijnlijk, dat Paulus wat die gemeenten betreft geen aanleiding had om erover te schrijven. Bovendien maakt in ieder geval het boek Handelingen duidelijk, dat het spreken in tongen op veel meer plaatsen bekend was dan alleen in één bepaalde gemeente (Hand. 10 : 46; 19 : 6).

Ook wijst men wel op 1 Cor. 13 : 8 waar Paulus zegt, dat de tongen zullen verstommen. In ditzelfde verband maakt Paulus de tegenstelling tussen het "onvolkomene" en het "volmaakte" (1 Cor. 13 : 10-12). Men stelt dan, dat de tongentaal behoorde tot de eerste begintijd van de kerk, de tijd van het "onvolkomene", terwijl na de uitgroei van de kerk, met name na de canonvorming - de tijd van het "volmaakte" - de gave van de tongentaal door God werd teruggenomen. De tegenstelling die Paulus in 1 Cor. 13 maakt tussen het "onvolkomene" en het "volmaakte" is evenwel niet een tegenstelling tussen twee fasen in de kerkgeschiedenis. Het "volmaakte" staat duidelijk op één lijn met het "straks" waarin "van aangezicht tot aangezicht" gezien zal worden (1 Cor. 13 : 12). De tegenstelling tussen het "onvolkomene" en het "volmaakte" is dus de tegenstelling tussen deze bedeling en de tijd na de voleinding van alle dingen. Paulus zegt trouwens niet alleen, dat eens de tongen zullen verstommen, maar ook dat eens de profetieën en de kennis afgedaan zullen hebben. Ook dit laatste kan moeilijk betrokken worden op een bepaalde fase in de kerkgeschiedenis.

Een derde aanwijzing ziet men wel in wat Paulus in 1 Cor. 13 zegt over de liefde. Men stelt dan de liefde tegenover de gaven van de Geest. De gedachte is, dat het Paulus eigenlijk niet gaat om de gaven van de Geest, maar alleen om de liefde. De tegenstelling die Paulus maakt is evenwel een andere. Hij stelt niet de liefde tegenover de gaven van de Geest. Hij stelt het gebruik van de gaven van de Geest in liefde tegenover het liefdeloze gebruik van die gaven. Wat Paulus in 1 Cor. 13 wil zeggen is, dat geen enkele gave - hoe rijk in zichzelf ook - iets betekent zonder de liefde. Dat geldt trouwens niet alleen van de gaven van de Geest. Dat geldt evenzeer van b.v. het offer van iemands leven. Ook dit betekent niets zonder de liefde: "..... al ware het, dat ik mijn lichaam gaf om te worden verbrand, maar had de liefde niet, het baatte mij niets" (1 Cor. 13 : 3). Daarin ligt evenwel absoluut geen depreciatie van dit offer. Liefde en offer zijn niet tegen elkaar uit te spelen, maar behoren bij elkaar. Hetzelfde is het geval bij de liefde en de gaven van de Geest. Als Paulus in 1 Cor. 13 wil doen uitkomen, dat het alleen maar om de liefde gaat waarbij de gaven van de Geest alle beteke-

nis verliezen, had hij onmogelijk direct na 1 Cor. 13 in het eerste vers van 1 Cor. 14 kunnen zeggen: "Jaagt de liefde na en streeft naar de gaven des Geestes, doch vooral naar het profeteren". Door de liefde komen de gaven van de Geest niet in het gedrang, maar tot hun recht.

Tenslotte stelt men wel, dat het spreken in tongen - evenals andere gaven van de Geest - na de voltooiing en aanvaarding van de canon niet meer nodig is, omdat de kerk nu voldoende heeft aan het Woord en aan de sacramenten. Men wijst er hierbij op, dat vanaf de derde en vierde eeuw - blijkens gegevens uit die tijd - de bijzondere gaven van de Geest minder voorkwamen. We zullen hebben te erkennen, dat zoals de Geest zijn gaven geeft aan wie Hij wil, zo de Geest ook zijn gaven geeft in de tijd die Hij wil. Juist omdat het om gaven gaat, zal de vrijmacht van de Geest erkend moeten worden. Tegelijk is evenwel te zeggen, dat toch in allerlei perioden van de kerkgeschiedenis - zij het vaak buiten de "officiële" kerk - de gaven van de Geest, waaronder ook het spreken in tongen, voorkwamen. Het is óók volkomen onjuist om de vrijmacht van de Geest in die zin te beperken, dat men er zonder meer van uitgaat, dat de Geest het spreken in tongen en andere bijzondere gaven nu niet meer geeft. Wie zijn wij om te bepalen wat de kerk vandaag al of niet nodig heeft? We zullen ook ernstig rekening hebben te houden met de mogelijkheid, dat we de Geest kunnen uitdoven (1 Thess. 5 : 19). Uit het verband waarin dit woord bij Paulus staat blijkt, dat het bij het "uitdoven van de Geest" gaat om het verwaarlozen van zijn gaven. Het Nieuwe Testament zelf geeft ons geen reden om ergens in de kerkgeschiedenis een definitieve streep te zetten onder het spreken in tongen. Het hoofdstuk over het spreken in tongen is geen afgesloten hoofdstuk.

We zullen ook wat het Nieuwe Testament ons op dit punt van het gebedsleven te zeggen heeft ter harte moeten nemen. Dat betekent aan de ene kant, dat we niet krampachtig het spreken in tongen moeten proberen te verkrijgen. Het spreken in tongen behoort tot de gaven van de Geest die Hij schenkt aan wie Hij wil. Als de Geest deze gave niet voor ons heeft weggelegd, zullen we dankbaar andere gaven die Hij ons wel wil schenken mogen aanvaarden. De Geest heeft meer te geven dan het spreken in tongen. Tegelijk betekent dat evenwel aan de andere kant, dat we ons niet voor het spreken in tongen mogen afsluiten. Te duidelijk zegt Paulus: "....., belemmert het spreken in tongen niet" (1 Cor. 14 : 39). Als de Geest ons deze gave wil schenken, mogen we ook deze gave van Hem dankbaar aanvaarden. Het gebed wordt door het spreken in tongen niet "echter". Paulus zet het bidden met zijn geest - het spreken in tongen - en het bidden met zijn verstand - het "gewone" bidden - eenvoudig naast elkaar. Bovendien doet de situatie, zoals die destijds in de gemeente van Corinthe was, ons zien, dat het mogelijk is met de gave van het spreken in tongen een heel verkeerde kant uit te gaan. Wel zegt Paulus, dat we - als de Geest het ons schenkt en wij zijn gave op de rechte wijze, d.w.z. in liefde gebruiken - door het spreken in tongen gesticht worden (1 Cor. 14 : 4).